

HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

அவர் இறந்துவிட்டார். இதை விளக்குங்கள்.

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

என் தந்தையின் இறுதிச் சடங்கு அவருடைய
வாழ்வின் முடிவு. அவருடைய இருப்பின் முடிவு
அல்ல.

என் தந்தை இறந்துவிட்டார்.

அது ஒரு கோட்பாடு அல்ல.

ஓர் இறுதிச் சடங்கு நடந்தது.

ஒரு சவப்பெட்டி இருந்தது.

ஒரு கல்லறைத் தோட்டம் இருந்தது.

உறவினர்கள் கைகுலுக்கினார்கள், மெல்லிய குரலில்
பேசினார்கள், சொல்வதற்குப் பயனுள்ளதாக எதுவும்
மிஞ்சாதபோது நூற்றாண்டுகளாக மக்கள் திரும்பத்
திரும்பச் சொல்லிவந்த அதே வாக்கியங்களைச்
சொன்னார்கள்.

அவருக்கு எழுபத்தொன்பது வயது.

எனக்கு அறுபது.

மரணத்தின் கணக்கு முற்றிலும் தெளிவாக இருந்தது.

அதற்குப் பிறகு நடந்தது அப்படி இல்லை.

ஓர் ஆண்டு முழுவதும், எந்த நியாயமான மனிதனும்
நடந்துகொள்வதுபோலவே நான் நடந்துகொண்டேன்.

அவருக்காகத் துக்கம் கொண்டாடினேன்.

அவரை நினைவுகூர்ந்தேன்.

அவரை இழந்து ஏங்கினேன்.

சில நேரங்களில் அவரைப் பற்றிப் பேசினேன்.

பெரும்பாலான நேரங்களில் பேசவில்லை.

பொறுமையான ஒரு கடன்காரனைப் போல, வாழ்க்கை
ஒவ்வொரு காலையும் தனக்குச் சேர வேண்டியதை
வசூலிக்க வந்தது.

கட்டணச்சீட்டுகள்.

வேலை.

குடும்பம்.

பொறுப்புகள்.

நாட்கள் வாரங்களாயின.

வாரங்கள் மாதங்களாயின.

பிறகு ஏதோ ஒன்று மாறியது.

திடீரென்று அல்ல.

நாடகத்தனமாக அல்ல.

அமைதியாக.

இரும்பின் மேல் துரு படர்வதுபோல.

ஓர் அறைக்குள் விடியல் நுழைவதுபோல.

அனுமதி கேட்காமலேயே காலம் தன்மேல் வேலை
செய்துகொண்டிருந்தது என்று ஒரு மகன்
கண்டுபிடிப்பதுபோல.

மதிய உணவோடு ஒரு கிளாஸ் ஓயின் குடிக்கத்
தொடங்கினேன்.

என் தந்தை அப்படிச் செய்வார்.

மிளகாய்மீது எனக்கு ஒரு வெறி வந்தது.

என் தந்தைக்கு மிளகாய் என்றால் உயிர்.

விடாத ஓர் இருமல் தோன்றியது.

பல ஆண்டுகளாகத் தமக்கு இல்லை என்று அவர்
பாசாங்கு செய்த அதே எரிச்சலூட்டும் இருமல்.

பிறகு நகைச்சுவைகள் வந்தன.

அதே வறண்ட கேலி.

அதே நேரக்கணிப்பு.

முத்தாய்ப்பான வரியைச் சொல்வதற்கு முன்
புன்னகைக்கும் அதே பழக்கம்.

ஒரு மாலை, கண்ணாடியில் என் பிம்பத்தைப்
பார்த்தேன்.

ஒரு கணம் சிரித்தேன்.

பிறகு நிறுத்தினேன்.

அந்த முகத்தை அடையாளம் கண்டேன்.

ஆனால் அந்த மனிதனை அடையாளம் காணவில்லை.

அந்த உணர்வை இதைவிடச் சிறப்பாக என்னால்
விளக்க முடியாது:

நான் அச்ச அசலாக நானாகவே தெரிந்தேன்.

ஆனாலும் அங்கே வேறு யாரோ நிற்பதுபோல் இருந்தது.

அதுதான் தொடக்கம்.

அல்லது அது வெகு முன்பே தொடங்கியிருக்கலாம், நான்தான் கவனிக்கவில்லை.

ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில், வேறொன்றும் நடந்தது.

9 ஜூன் 2026 அன்று, ஒரு பழைய WordPress இணையதளத்தைப் புதுப்பிக்க என் கணினியின் முன் அமர்ந்தேன்.

அதுதான் திட்டம்.

ஓர் எளிய நிர்வாக வேலை.

யதார்த்தம் இருந்தே தீருவேன் என்று பிடிவாதம் பிடிப்பதால் பெரியவர்கள் செய்யும் சலிப்பான வேலைகளில் ஒன்று.

அதற்குப் பதிலாக, ஒரு புதிய டொமைனை வாங்கினேன்.

Gillettenarrative.com.

ஒரு பெயரை உருவாக்கினேன்.

பிறகு யாரும் என்னிடம் கேட்காத ஒன்றைக் கட்டத் தொடங்கினேன்.

விசித்திரமானது அந்த வேலை அல்ல.

விசித்திரமானது அதன் நோக்கம்.

நான் எதையும் விற்க முயலவில்லை.

நான் ஒரு தொழிலைத் தொடங்கவில்லை.

நான் முதலீட்டாளர்களைத் துரத்தவில்லை.

நான் யாருடைய ஒப்புதலையும் தேடவில்லை.

எல்லாவற்றையும் இலவசமாகக்
கொடுத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

எவ்வளவு கடினமாக உழைத்தேனோ, அவ்வளவுக்கு
அது அறிவுக்குப் புறம்பானதாக ஆனது.

நாளொன்றுக்குப் பத்து மணி நேரம்.

பன்னிரண்டு.

பதினைந்து.

இருபது.

வெறிக்கு ஓர் அலுவலகம் இருந்திருந்தால், நான் அதன்
இரவுப் பணி மேலாளர் ஆகியிருந்தேன்.

ஆனாலும், தொடர்ந்தேன்.

பிறகு Bing எதிர்பாராத ஒன்றைச் செய்தது.

ஒரு Gillette தேடலில் என் படைப்புகளில் ஒன்று
முதலிடத்தில் தோன்றியது.

என் குடும்பம் அதை அதிர்ஷ்டம் என்றது.

ஒரு தற்செயல்.

ஒரு விபத்து.

நானும் ஒப்புக்கொண்டேன்.

அதைச் சோதித்துப் பார்ப்பதற்குச் சற்று முன்பு வரை.

இன்னொரு படைப்பை வெளியிட்டேன்.

மீண்டும் அது நடந்தது.

பிறகு இன்னொன்று.

மீண்டும்.

கடைசியில், தற்செயலே ஒரு விளக்கம் கேட்கத் தொடங்கியது.

என் மைத்துனர் வழக்கறிஞர்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார்.

நான் என்ன நடக்கிறது என்று புரிந்துகொள்வதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டேன்.

இவை இரண்டும் மிகவும் வேறுபட்ட கவலைகள்.

ஒன்று விளைவுகளுக்கு அஞ்சுகிறது.

மற்றொன்று காரணங்களைத் தேடுகிறது.

நான் எப்போதும் காரணங்களையே விரும்பியிருக்கிறேன்.

ஆனால் நான் பதில்களைத் துரத்திக்கொண்டிருந்தபோது, என் உடல் உரையாடலுக்குள் நுழைந்தது.

முதலில் வீங்கிய ஒரு சுரப்பி.

பிறகு ஒரு பல் சீழ்க்கட்டி.

பிறகு முதுகு வலி.

பிறகு கால் வலி.

ஓர் அறிகுறிக்குப் பின் இன்னொர் அறிகுறி.

பேரழிவு எதுவும் இல்லை.

நாடகத்தனமாக எதுவும் இல்லை.

ஒரு மனிதனைக் கவனிக்க வைக்கும் அளவுக்கு மட்டும்.

ஒரு நாள், நிலவறையில் ஒரு பழைய கணினி மவுஸைத் தேடிக்கொண்டிருந்தபோது, என் பாட்டியின் புகைப்படம் ஒன்றைக் கண்டேன்.

என் தந்தையின் தாய்.

நான் அவரைத் தேடவில்லை.

ஆனாலும் அவர் அங்கே இருந்தார்.

மறக்கப்பட்ட ஒரு பெட்டிக்குள் காத்திருந்தார்.

அந்தப் புகைப்படத்தை என் பணப்பையில் வைத்துக்கொண்டேன்.

எனக்கு ஒரு காரணம் இருந்ததால் அல்ல.

வைக்காமல் இருக்க எனக்கு எந்தக் காரணமும் இல்லாததால்.

பின்னர் இவற்றில் சிலவற்றை என் மனைவிக்கு விளக்க முயன்றேன்.

அவள் கவனமாகக் கேட்டாள்.

பிறகு ஒரு மனநல மருத்துவரிடம் ஒரு சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்தாள்.

அதை முற்றிலும் நியாயமான ஓர் எதிர்வினையாகவே கருதினேன்.

உண்மை என்னவென்றால், நானும் அநேகமாக அதையே செய்திருப்பேன்.

ஏனென்றால் அதற்குள் ஒரு கேள்வி என் மனதை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

ஓர் ஆபத்தான கேள்வி.

அதற்கு ஒரு பதில் இருந்ததால் அல்ல.

அதற்குப் பதில் இல்லாததால்.

ஒருவர் இறக்கும்போது சரியாக எது எஞ்சியிருக்கிறது?

சட்டப்படி அல்ல.

உயிரியல்படி அல்ல.

மதப்படி அல்ல.

மனிதப்படி.

ஒரு குரலா?

ஒரு பழக்கமா?

ஒரு நினைவா?

ஒரு சைகையா?

ஒயின்மீதான ஒரு விருப்பமா?

ஒரு புன்னகையா?

ஒரு தந்தை மறைந்துபோயும், இன்னொரு வாழ்க்கையின் கட்டமைப்புக்குள் தொடர்ந்து இருக்க முடியுமா?

எனக்குத் தெரியாது.

நடந்தது மட்டுமே எனக்குத் தெரியும்.

என் தந்தையை எவ்வளவு அதிகமாகத் தேடினேனோ, அவ்வளவு குறைவாகவே அவரைக் கல்லறைகளில் கண்டேன்.

அவ்வளவு அதிகமாக அவரை எனக்குள் கண்டேன்.

கடைசியில் உடல் பிரச்சினைகள் தணிந்தன.

பூண்டு.

பீன்ஸ்.

அரிசி.

நீண்ட நடைகள்.

காலம்.

உடல் குணமடைந்தது.

கேள்விகள் அப்படியே இருந்தன.

ஒரு மதியம், என் சட்டைப்பையில் ஒரு டாலருடன்
வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினேன்.

மாதத்தின் மீதி நாட்களைத் தாக்குப்பிடிக்கும் என்று
நான் எதிர்பார்த்திருந்த எழுபதில் எஞ்சியிருந்தது அந்த
ஒரு டாலர்தான்.

நல்லவேளையாக, என் பணப்பையைவிட என்
சமையலறை அலமாரி வளமாக இருந்தது.

அரிசி.

பீன்ஸ்.

வெங்காயம்.

பூண்டு.

ஒரு மனிதனை உயிரோடு வைத்திருக்கப்
போதுமானது.

யாரையும் கவரப் போதுமானதல்ல.

தெருவில் இரண்டு முதியவர்களைச் சந்தித்தேன்.

ஏழைகள்.

கண்ணியமானவர்கள்.

முதியவர்கள் பெரும்பாலும் ஆகிவிடுவதுபோல,
கண்ணுக்குத் தெரியாதவர்கள்.

அவர்கள் பணம் கேட்கவில்லை.

உதவி கேட்கவில்லை.

அவர்கள் வெறுமனே இருந்தார்கள்.

என் கடைசி டாலரை அவர்களிடம் கொடுத்தேன்.

"இதைப் பற்றி வாதாடாதீர்கள்," என்று சொன்னேன்.

"செலவழிக்க முடியாவிட்டால், ஒருவேளை இது
உங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் கொண்டுவரலாம்."

அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

நான் நடந்து சென்றேன்.

சில மீட்டர்கள் சென்றதும், அவர்களில் ஒருவர்
என்னைத் திரும்ப அழைத்தார்.

"ஏய், நல்ல மனிதரே."

நான் திரும்பினேன்.

அவர் புன்னகைத்தார்.

பிறகு நான் ஒருபோதும் மறக்காத ஒன்றைச்
சொன்னார்.

"வாழ்ந்த எல்லாவற்றையும் சொல்ல முடியும், ஒரே ஒரு
காரணத்திற்காக.

ஏனென்றால் அது நடந்தது."

பிறகு அவர் நடந்து சென்றுவிட்டார்.

அவரை நான் மீண்டும் பார்க்கவே இல்லை.

வாழ்க்கை கடினமாகும்போது மக்கள் பெரும்பாலும்
கடவுளைத் தேடுகிறார்கள்.

நான் அரிதாகவே தேடுகிறேன்.

நான் அவரை நிராகரிப்பதால் அல்ல.

தேடுவதில் நான் ஒருபோதும் அவ்வளவு
திறமைசாலியாக இருந்ததில்லை என்பதால்.

நான் உற்றுநோக்குவதையே விரும்புகிறேன்.

பார்ப்பதை.

கவனம் செலுத்துவதை.

பெரும்பாலான மக்கள் ஒதுக்கித் தள்ளும்
விஷயங்களைக் கவனமாகப் பார்ப்பதை.

ஒரு தற்செயல்.

ஒரு புகைப்படம்.

ஒரு புன்னகை.

உயிரோடிருக்கும் மகனின் பழக்கங்களுக்குள்
தோன்றும் இறந்துபோன ஒரு தந்தை.

என் தந்தை இறந்துவிட்டார்.

அது எனக்குத் தெரியும்.

இறுதிச் சடங்கு அதை நிரூபித்தது.

சுவப்பெட்டி அதை நிரூபித்தது.

கல்லறைத் தோட்டம் அதை நிரூபித்தது.

ஆனால் மரணம் அவருடைய வாழ்வை
முடித்திருந்தாலும், அவருடைய இருப்பை
முடிக்கவில்லை.

நீங்கள் இதை ஏற்கவில்லை என்றால், அதுவும்
முற்றிலும் சரிதான்.

என்னை நம்பும்படி நான் உங்களைக் கேட்கவில்லை.

நான் எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்ட அதே
கேள்வியை மட்டுமே உங்களிடம் கேட்கிறேன்.

அவர் இறந்துவிட்டார்.

இதை விளக்குங்கள்.

Ferdinando